

Over het groene geloof

“Stad en Groen” stond voor de vakantie weer eens in het teken van een onderwerp dat onze sector al jaren bezig houdt: onkruid en de bijbehorende technieken om dit te bestrijden. Als u mij een beetje volgt weet u mijn mening over dit thema. Selectieve chemische bestrijding (nu noemen we het beheersing) zal voor mij de beste, goedkoopste, effectiefste en milieuvriendelijkste methode blijven. Daar brengen mij geen special editie vol met prachtige machines en zelfs een eigen h2O-concept van af. Tegelijkertijd besef ik dat ik met deze mening tot een minderheid ga behoren. Maar daar lijd ik niet onder. Sterker nog, ik ben trots om tot een minderheid te behoren.

Ik vertik het gewoon om mee te huilen met de mensen die denken dat we als mensheid ten onder gaan aan 0,3 liter glyfosaat per vierkante kilometer verharding. Het benaamt mij eerder dat het groene geloof een nieuwe religie voor de mensheid aan het worden is. Omdat de afgelopen decennia een bezielend verband in onze maatschappij is gaan ontbreken worden we momenteel massaal vegetariër en zijn we vanuit hartje Amsterdam met een joint tussen de lippen gaan roepen dat het helemaal verkeerd gaat.

Moeten we dan het milieu en onze leefomgeving dan maar bevuilden? Verre van dat

Inmiddels zijn deze dogma's overgenomen door weldenkende mensen die met de poten in de klei staan. Vanuit commercieel oogpunt kan ik dat nog wel accepteren. Maar die machinehandelaar die in 2012 bijna huilend op een podium stond te vertellen dat chemische bestrijding zo slecht was voor onze kinderen en kleinkinderen begrijp ik nog steeds niet. Waarom niet? Wel, om het feit dat hij mij na afloop benaderde of ik onze 12 Weed-IT's bij hem wilde laten keuren. Want hij had ook een keuringsstation voor onkruidspuiten. Spuiten waarmee ik dat 'verderfelijke gif' op straat bracht. Ach ja, als we er maar geld aan kunnen verdienen. Dan verkopen we van alles wat duurzaam en milieuvriendelijk is, en maken daar een passend huilverhaal bij.

Nee, geef mij dan maar Trump. Die hekelte al die onzin en stapte gewoonweg uit het klimaatakkoord van Parijs. Wat een Ief. Wat een realiteitszin. Ik besef dat ik ook hiermee mijzelf weer in een minderheidskamp plaats. Maar, dat scheelt mij niks, dat weet u inmiddels. Of ik dan zo'n enorme Trump-fan ben? Qua lifestyle, moraal en twitterretoriek heb ik niet zoveel met hem. Maar een realist die gewoon minstens zoveel lak heeft aan dat nieuwe groene geloof als aan de radicale islam: ja, dat mag ik wel.

Moeten we dan het milieu en onze leefomgeving dan maar bevuilden? Verre van dat. Als gelovige traditionalist en groot natuurliefhebber vind ik dat wij deze aarde als rentmeesters moeten bebouwen en bewaren. Daar past geen moedwillige vervuiling bij. Daar past geen kapitalisme in die voortkomt uit een onbegrensde liberale marktwerking. Daar past liefde voor de schepping in en zuinig omgaan met flora-en fauna.

En daar zijn we ook mee bezig met z'n allen. De watergangen, lucht en bodem-elementen zijn vele malen schoner dan in de jaren 80 van de vorige eeuw. Maar ik weiger dat toe te schrijven aan de milieugekkies van de 21e

eeuw. En al helemaal niet aan ene Al Gore, die hier ooit in Amerika over begon, een film produceerde en zelf rondjes bleef vliegen in een kerosinemachine van jewelste. Ik schrijf het ook niet toe aan een overheid die diesels van de Maasboulevard weert op straffe van torenhoge boetes maar wel een oceanstomer laat afmeren langs diezelfde Maas. Een schip dat net zoveel CO2 uitstoot als 85.000 auto's. Ik weiger dat te begrijpen.

Ik dank het aan al dan niet gelovige mensen die buiten wonen en werken en serieus nadenken hoe ze rentmeesterschap en moraal laten samenvloeien in hun dagelijkse levenshouding. En dat heeft niets met de nieuwe groene religie te maken.

Wilco Boender
Commercieel Manager
Verheij Integrale groenzorg

Be social

Scan of ga naar:

www.Stad+Groen.nl/artikel.asp?id=41-6935